

[Lawaetz]

de på beskæftigelsen, så må man tro om igen. Man kunne godt, men det må man ikke, trække lidt på smilebåndet over, at regeringen først og fremmest interesserer sig for, at arbejdsløse skal have lidt afveksling i tilværelsen, have 4 ugers ferie, hvor vi andre har 3 uger.

Man kan godt sige, at vi stiler rask imod statsgaranteret løn til alle uden at stille krav. Det er i virkeligheden, hvad der sker. I den anden ende haler man lidt ind ved at forlange 1 års medlemskab af en A-kasse – bedre sagt efter danske forhold: medlemskab af et fagforbund. Det må jo være en svir for dem, der er tilhængere af obligatorisk medlemskab af et fagforbund, at man gennemfører dette lovforslag, for A-kasser er noget teoretisk noget. I virkeligheden gælder det om at melde sig ind i fagforeningerne. Når man taler om, at man har arbejdsmarkedets organisationer bag sig, så er det nok ikke fejl, for her støtter man naturligvis, at mennesker skal betale kontingent et halvt år mere, end de hidtil har skullet.

Man nupper sig her et millionbeløb både fra denne gruppe og fra de nyuddannede, for et eller andet sted er man tvunget til at spare. Man kan sætte spørgsmålstegn ved, om det er et retfærdigt sted, men det vil jeg lade arbejdsministeren svare på. Det er sine vælgere, han skal stå til ansvar for. I alle tilfælde er forandringen økonomisk vel begrænset, for indtil nu, og sådan vil det være fremover for en større gruppe, er de henvist til bistandskontoret. Det koster i mange tilfælde næsten det samme. Kort sagt, underskuddet rører man ikke ved.

Det skal kunne betale sig at arbejde, og det offentlige skal spare. Det må være hovedpunkterne. Men vi kører videre på den traditionelle melodi, som vel endda har fået nogle toner, som vi ikke alle sammen er lige glade for. For fremskridtspartiet er det rent egoistisk en trøst. Vi har igen fået ret i en del af vore betragtninger. § 85 a, som vi kommer tilbage til senere, gik vi simpelt hen hårdt imod dengang. Nu har man indset, at det var noget rigtigt skidt, man lavede, med over 5.000 ankesager som resultat. Vi er tilfredse, for vi vil få mere ret i vor opfattelse af, hvordan man sætter folk i arbejde, det eneste, der virkelig betyder noget.

Ophævelsen af bestemmelsen om arbejdsgivernes betaling er naturligvis noget, vi kan

gå ind for, men arbejdsministeren forhindrer os i det ved at blande alt det andet ind. Godt, at vi har vores eget forslag i dag, som arbejdsministeren jo nok må tiltræde. Men som sædvanlig hele denne brogede samling. Det har jeg før givet udtryk for at vi er imod, og jeg får aldrig et rigtigt svar af arbejdsministeren. Der er i virkeligheden fire forskellige lovforslag i dette.

I princippet kan man som altid spørge, hvor pengene kommer fra. Det vil hverken hr. Kaj Poulsen eller andre sikkert tale om. Jeg kan gå så langt som at sige, at på sin vis er det en hån mod dem, der slider og slæber for føden, at disse mange gange har mindre end dem, der får højeste understøttelse. Hvor længe har de egentlig lyst til at finde sig i det? Det er ikke min sag, det er socialdemokratiets. Men man har lyst til at spørge: er det ikke efterhånden mishandling af de mennesker, der hver dag går 8 timer på arbejde og somme tider kører en time for at komme på arbejde? Er det ikke netop dem, man skulle interessere sig for i stedet for at bruge tiden til at sikre sig, at der absolut ikke sker noget skred i understøttelsen, at der absolut ikke laves strengere kontrolregler, for det gør der jo ikke. Det står der ikke et ord om. Det er jo kun snak, man føjer til, når man siger, at arbejdsformidlingen skal være mere effektiv. Hvad står der egentlig om det i lovforslaget, hvis man læser det rigtigt?

Der har været en forfærdelig masse blæst om denne lovgivning og ikke uden grund, for man har sådan set brugt lang tid fra regeringens og fra arbejdsministerens side til at reklamere med, at nu skulle man sandelig have alle skævheder rettet op i en helt ny lovgivning på arbejdsmarkedsområdet. Jeg er bange for, at der kun kommer en del nye skævheder, og at man slet ikke har fået fingre i de virkelig tvivlsomme punkter i vores arbejdsmarkedslovgivning, således at masser af mennesker vil blive skuffet i forhold til den forhåndsreklame, man har tilladt sig at lave, om, at nu skulle det hele rettes op, det skulle blive så smidigt og så godt og hist op og kom herved, og det skulle blive så effektivt. Den virkning tror jeg ikke at regeringens, arbejdsministerens, lovforslag får. Det vil sige, at der er en hel masse mennesker, der bliver dybt skuffet over dette lovforslag, ligesom jeg er.